

דפני גור

יוםב', י"ד בניסן תשפ"ד, 22.4.2024, גיליון מס' 5058

פסח בעת מלחמה

משולחן הנהלת הקהילה, רמי פלג

להיצע גדל. אני שמח על כל חבר שהתקבל, אבל אני לא מתכוון לייפות את הדברים. על מנת שנצליח בשיוך הדירות, החברים צריכים להיות גמישים, צריכים לסמוך על המערכת ולהבין שסוגיית מגרשים בשכונות מורכבות ובנייה פרטית במגרשים משותפים, דורשות רגישות, הבנה וגם ויתורים. זה אחד התהליכים המורכבים שיש כאן ובלי שיתוף פעולה ונכונות, יהיה קשה לקדם את זה, בסופו של התהליך, הזכות לשיוך תקנה הטבה כלכלית משמעותית ליורשים, או אם מישהו יבחר לעזוב למקום אחר, הערך המוסף מבחינה כלכלית הוא של החבר. ובלי קשר לכך, אנחנו נצטרך לראות איך הכסף אינו חזות הכול, ואיך בכל זאת שומרים על הקהילה כקהילה.

חיזוק לב הקיבוץ כמרכז קהילתי - בעיניי חיי קהילה זה לא קלישאה, וזה לא רק ערבי תרבות וניחוח אבלים. אפשר לעשות הרבה יותר מזה ויש לנו את כל האמצעים לעשות זאת ועל זה אני שוקד. הפוטנציאל של כל מרחב בית בר יהודה וסביבתו אדיר בעיניי ואני מקווה שאצליח לרתום לכך שותפים לרעיון ולביצוע.

גיבוש ועדכון נהלים והסדרים - אני מאמין בנהלים כתובים ביחס לסוגיות שונות, על מנת שהמדיניות תהיה ברורה לכולם ומאושרת. בשלב זה אני רוצה לקדם נוהל כתוב של אבלות, הסדר בנייה פרטית וסידור רכב ובהמשך - נהלים נוספים (חלק מהדברים קיימים בע"פ חלק כתובים וצריכים עדכון וחלק נדרש לכתוב מחדש). המצב האופטימלי הוא שיש מבנה ארגוני ברור, שיש ועדה או גוף שאחראי על הנושא ושיש מדיניות ברורה לאותו נושא, זה לא מבטיח שכולם יפעלו ע"פ הנוהל, אבל זה מבטיח שלפחות יודעים מה רוצים.

חיזוק הקשר עם הדור הצעיר ומציאת הדרך לחידוש קבלה לחברות של בנים - נצטרך למצוא את הדרך לחזק את הקשר עם הבנים והבנות הצעירים, כדי לבחון איך ניתן לערב אותם בחיים הקהילתיים ושהיו חלק אינטגרלי מהקהילה, בד בבד עם מציאת הדרך לקליטת חברים חדשים לקיבוץ. נכון שזה לא יהיה בפורמט הקודם של קבלה, זכאות לדיוור וכו', אבל בדרך שתאפשר למי שרוצה ייכול להתקבל.

אנו נמצאים בפתחו של חג החירות, מזג האוויר מדהים, הפרחים פורחים והאביב בשיאו, אבל... התקופה מאתגרת מאוד ויותר מתמיד, המילה "חירות" מקבלת משמעות תרתי משמע... אני רוצה לקוות ולאחל שהחטופים ישובו למשפחותיהם בריאים ושלמים, שחילנו ישובו בביטחון לביתם ושנוכל למצוא את הדרך לחיות בביטחון עם שכנינו ולעסוק בצמיחה, התפתחות ושגשוג.

לגביי, עברו 3 חודשים מאז כניסתי לתפקיד ואני לקראת סיום 100 ימי החסד (בעצם הם נגמרו מהשבוע הראשון). לוקח הרבה זמן ללמוד DNA של קיבוץ, במיוחד קיבוץ גדול עם שורשים כל כך עמוקים.

למרות העומסים (וכאן התנצלותי על כך שאני לא מגיע להשיב בדוא"ל, אני עובד בלשפר את זה) אני מאוד נהנה מהתפקיד, זו זכות גדולה, בעיניי, להיות בתפקיד מרכזי עם יכולת להשפיע ולמצוא דרכים לטפל ולשפר את החיים בקיבוץ. בלי להיכנס לשאלה מהם מדדי ההצלחה ומה הזמן שניתן למדוד הצלחה, אני רוצה לציין שבלי השותפים: ממלאי התפקידים, מרכזי הוועדות, חברי ההנהלות והצוות של המטה (מש"א, הנה"ח, מנהלות לשכה) לא ניתן להצליח בכלום... ויש כאן שותפים מדהימים!!!

במקביל לשוטף, שכל הזמן חי ובוטע בשצף קצף, אנסה לתאר תהליכים מרכזיים, שאני רוצה להוביל ו\או להיות מעורב בהובלתם:

עדכון חוברת השינוי - אנחנו מתחילים באפריל בתהליך של גיבוש צוותי עבודה, שיגבשו המלצות לוועד ההנהלה שיגבש את המלצותיו לאסיפה. תהליך השינוי לא ייגמר אף פעם... קיבוצים מחפשים כל הזמן דרכים לעשות את הדברים נכון יותר, ותפיסות משתנות. כניסת דם חדש למערכת ימהל את ה-DNA ולא צריך לפחד משינויים... וגם לא צריך לשפוך את התינוק עם המים.

תהליך שיוך הדירות - בשונה מקיבוצים אחרים, כאן זה מורכב יותר (אבל בר ביצוע) בשל העובדה שבקיבוצים אחרים מרבית החברים היו בדירות קבע ולקראת שינוי אורחות החיים עצרו את הקליטה עד שהתמונה תתבהר, בעוד שכאן הקבלה לחברות המשיכה והפער בין הביקוש

בית יגור משתתף באבלם של שירה עוז והמשפחה על מות האב אליהו ארוגטי ז"ל

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

במקביל, התחלנו להחתים את המשפחות שפגשו את צוות התכנון על הסכמי הסימון. מטרת הסכם הסימון היא להבטיח שהמגרש יהיה חלק מדירת השיוך. הסכם הסימון והדיווח עליו לרשויות המס אומר שהדירה רשומה על שם המשפחה גם ברשות חיצונית (רשות המיסים), בזה אנחנו קובעים את העובדה שהמגרש והדירה יהיו שלכם.

אני מבין שמשפחות רבות חוששות לחתום על ההסכם. אני מציע לכל אחת ואחד מכם לשאול את עצמו, האם הדירה בה הוא גר היום היא הדירה שתהיה דירת השיוך שלו. במידה והתשובה תהיה חיובית, אני ממליץ לחתום על ההסכם. אני יודע שלפעמים גבולות המגרש עוד לא סופיים, לפעמים לא ברורה לנו החלוקה הפנימית במגרש עם השכנים, או שיש לנו אי הסכמות עם השכנים. לעיתים אנחנו חוששים ממחויבות כזו ונרתעים מלחתום על ההסכם. האם מישהו מכם חושב שהוא יוכל לעבור דירה בהמשך? האם מישהו מכם חושב שיגור תדע לתת לו מגרש ודירה טובים יותר? אם התשובות לשאלות אלו הן שליליות, אני חוזר וממליץ לחתום על הסכם הסימון. אני חוזר ומזמין כל משפחה המתלבטת אם לחתום על ההסכם להיפגש אתי וביחד נחשוב על היתרונות והחסרונות של הסכם הסימון ביחס אליה.

בתקופה הקרובה נתחיל בתהליך סימון הדירות למשפחות הגרות בדירות מעבר. זה הוא מהלך מורכב ומסובך ארגוני, ואנחנו מקדישים מחשבה רבה להכנתו. כאשר נהיה מוכנים, נציג את המהלך לכל המשפחות הגרות בדירות המעבר.

שיהיה לנו, לשבויים ולכל המדינה חג חירות.

בערבי החג של ראש השנה ופסח אני מנסה לסכם את התקופה האחרונה ולהסתכל קצת על המשך הדרך.

השבוע יקיים צוות התכנון את יום המפגשים האחרון שלו. הניסיון שלנו אומר שחברה וחבר מכירים את השטח שסביב הדירה שלהם טוב יותר מאיתנו. על כן מטרת המפגשים היא להציג לכל משפחה את המגרש שלה וללמוד במשותף עם המשפחה, מה עשינו נכון, ומה צריך לשנות. כל המפגשים התנהלו בהתאם לקו חשיבה זה. הבטחנו שבהמשך הדרך נציג לכל משפחה את הגרסה המתוקנת של המגרש שלה. אנחנו קוראים לגרסה המתקנת גרסה 2.

בחודשים האחרונים פגש הצוות התכנוני כ-350 משפחות. בכל מפגש כזה צוות התכנון מעמיק את הידע שלו על המגרש ועל השכונה בה גרה המשפחה. אני מודע לכך שמשפחות רבות מחכות לקבל את התשריט המתוקן (גרסה 2) שלהן. כדי שהמתכננים יוכלו לתקן את התשריטים באופן נכון ומדויק הם צריכים לראות קודם כל את התמונה הגדולה ואיך שינוי במגרש אחד משפיע על המגרשים שמסביבו. נושא נוסף שעלה במרוצת המפגשים הוא שיש צורך לבצע תיקוני מדידה בחלק מהשכונות. על כן החלטנו בצוות התכנון לסיים את סבב הפגישות, ואז לערוך את כל התיקונים המתבקשים. אני מקווה שאחרי פסח נחלק לכל המשפחות שנפגשו עם הצוות התכנוני את גרסה 2.

לאחר חלוקת גרסה 2 איננו מתכוונים לחזור ולפגוש את כל המשפחות, כפי שעשינו בסבב הראשון. בהמשך הדרך נפרסם מי ואיך יוכל לבקש פגישה נוספת עם צוות התכנון.

לרמי זלינגר ואורן יעקבי

על הביצוע של המעקה בכניסה לכלבו.

לקוחות הכלבו

קרנות השתלמות לחברי יגור - מהפיכה של יחס

שיחה עם גל שמשון, מנהלת משאבי אנוש של יגור לרגל פתיחת קרנות השתלמות לחברים העובדים ביגור

האם ההפרשות לקרן השתלמות ישארו באחוזים אלה?
אנחנו מקווים שנוכל להגדיל את ההפרשה של יגור ל-7.5% כבר בשנה הבאה.

מי החברים שזכאים לקרן השתלמות? כל החברים בגיל העבודה העובדים בענפי/עסקי יגור, לא כולל מנהלי ועדות, כ-130 חברות וחברים.

איפה מופקד הכסף? חברת "כלל" מנהלת את קרנות ההשתלמות ("כלל" נתנה לנו את דמי הניהול הנמוכים ביותר. אגב, היא אותה הקרן המנהלת את קרנות ההשתלמות של ילדי יגור).

האם לא יצרנו הפליה כלפי שכירים ביגור שלא מקבלים קרן השתלמות, למשל שכירות בבתי ילדים? יש להבין שבסופו של יום ישנה דיפרנציאציה בשכר שלנו, ואין שיוויון בעולם העבודה. במצב אידאלי הייתי רוצה לתת לכולם הטבת שכר של קרן השתלמות. במקרה שלהן אני יכולה להגיד, שהשכר שלהן טוב יותר מהרבה מקומות אחרים, כי בסופו של יום אין לנו ברירה אחרת, אנו מתחרים עם מקומות עבודה אחרים.

אבל מצד שני, גננות של משרד החינוך שעובדות בקיבוץ נהנות מיומן הראשון מקרן השתלמות של משרד החינוך ואילו הגננות שהן חברות קיבוץ ולא עובדות דרך משרד החינוך לא קיבלו עד כה קרן השתלמות. בעצם מהלך זה השווה את תנאיהן לתנאים של הקולגות שלהן.

ראשית, אני רוצה לנצל את הבמה ביומן לקראת חג החירות ולאחל לחזרתם של החטופים והחטופות ושמשמעות החג הזה תהיה הלכה למעשה עבור כולנו.

מהי קרן השתלמות? קרן השתלמות היא אפיק חיסכון לטווח בינוני, המיועד לשכירים ועצמאים. היא קופת חיסכון לעובדים, המשמשת כיום אפיק חיסכון כללי שלא לטווח ארוך.

היתרון העיקרי והבלעדי של קרן ההשתלמות הוא הטבות מס על ההפקדות, ובנוסף, ניתן לפדות את הסכום ואת הרווחים שנצברו בה, מבלי לשלם על כך מס, בתום תקופה של שש שנים (ובמקרים מסוימים, שלוש שנים).

מבחינה מעשית, יזכו החברים לקרן השתלמות החל משכר ינואר 2024, וזהו גמול כספי נוסף על עבודתם, שלא היה עד עכשיו.

הפרשות הן על שכר הבסיס, כאשר יגור מפרישה 5% והחבר 2.5%.

איך זאת מהפיכה? זוהי הטבת שכר שיש לה שתי מטרות: השוואת תנאים לתנאי עבודה בעולם העבודה, פה ישנה אמירה של יגור האומרת לעובדים: אנו רואים, מעריכים ומתגמלים בהתאם.

שימור עובדים והחזרת עובדים לענפי יגור: זה נותן פתרון לזליגת עובדים לעבודות חוץ, המעניקות את ההטבה הזאת, ועידוד עובדים ומנהלים להישאר לעבוד ביגור.

מה יוצא מזה לעובדי החוץ? הורדנו את מס האיזון על חלק ההפרשה שלהם בקרן השתלמות.

מתי יוכלו החברים לפתוח את החשבון ולהשתמש בכסף? בדרך כלל לאחר 6 שנים. לרשות החברים עמדו מספר מסלולים, כל מסלול מגדיר מתי אפשר לפתוח את החשבון ולהשתמש בכסף. כמובן, אפשר להקדים את המהלך על פי תנאים מוסכמים וידועים.

מאיפה זה בא פתאום? מהיום הראשון שלי ביגור, ובמהלך כל חודש החפיפה, שמעתי את הבקשה והדרישה מכל מנהל/ת, עובד/ת שפגשתי, "למה אין פה קרן, למה אנחנו לא מקבלים מה שמקבלים השכירים בחוץ?". הזדהיתי מאוד עם הצורך והתסכול שלהם סביב נושא זה. הבאתי את העניין בפני ההנהלה הפעילה: אודי קינן, נוקי נויפלד ויוסי בקר, והגענו יחד למסקנה, על רקע אירועי המלחמה, שראוי לעשות צעד שהוא הרבה יותר משמעותי, כדי להשוות את התנאים לחברי יגור שעובדים בחוץ שלרובם יש קרנות.

התהליך כלל בדיקה של עלויות ומקורות לכסף. הכנה של רשימות העובדים בענפי/עסקי יגור, והכנסנו את ההוצאה לתוכנית משק. לאחר אישור התקציב באסיפה, הגיעו סוכנים של חברת "כלל" והחלו להחתים את החברים על המסמכים הרלוונטיים להקמת קרן ההשתלמות לחברים.

אני שמחה שהצלחנו לשפר לחברים את תנאי העבודה ומודה פה לשותפי לתהליך: אודי קינן, נוקי נויפלד ויוסי בקר שנתנו רוח גבית למהלך.

ההון האנושי הוא זה שבסוף משפיע על האיכות והתפוקות, שאנו מקבלים בכל פעילות ופעילות, ועל מנת שנוכל לשמור ולשפר את ההון האנושי, אנחנו נדרשים להשתמש בכל הכלים שיש לנו, כדי שמי שעובד בקיבוץ יוכל להמשיך לתרום בעבודתו, כל אחד ואחת באשר הם, וגם להיות מתוגמל בהתאם, ואנו נשאף להמשיך לשפר את תנאי העבודה של החברים ביגור וזה לא רק בתנאי שכר.

פרגון מהשטח

אילנה שטנגל: החלטה נכונה, ביצוע מעולה!

חן נועם מנהלת הגיל הרך: זה מהלך מדהים! קודם כל זה פשוט צודק והוגן. חוץ מזה, זה השווה את התנאים של המטפלות והגננות הוותיקות מול השכירות. זה מאפשר להן להישאר אצלנו ולא לעבור לעבוד בחוץ.

(השמות הבאים שמורים במערכת)

ערב טוב גל, הייתי חייבת להוסיף בנימה אישית. המון תודה והערכה גדולה על הצעד הכל כך משמעותי עבורנו, מלחמה של הרבה שנים הגיעה לקיצה ועל הצד הטוב ביותר. שמחה ומודה לך על כך.

תודה גדולה מאוד מאוד, מעריכה שבע שנים ביגור וזה פעם ראשונה שהרגשתי שרואים את מה שאני עושה. משנה משהו בשיח בהתייחסות לעובדים מנהלים.

חברה

מהלך מאוד מבורך, תודה גדולה לכל העוסקים במלאכה שעשו את המהלך הזה, סוף סוף נכנסנו לשוק העבודה האמיתי. יישר כוח.

חבר

איך זה נראה מבחוץ?

יריב, סוכן הביטוח שניהל את ההחלטה מטעם "כלל השתלמות מסלולית" ("כלל ביטוח"): לקח לשירן וליגאל, מנהלי תיקי לקוחות אצלנו שלושה ימים מלאים לעבור בכל הענפים ולהחתים את כולם. מרבית החברים קיבלו את ההחלטה בשמחה והתרגשות ופרגנו על קבלת ההחלטה לפתוח עבורם קרן השתלמות. ניכר היה שהם מבינים את החשיבות והקריטיות של החיסכון הנוסף במיוחד בתקופה הזו, והתעניינו במסלולי ההשקעה השונים. חלק שאלו "למה ההחלטה נתקבלה רק עכשיו..."

שירן: חשוב לספר, שמהרגע שהתקבלה ההחלטה לפתוח קרנות השתלמות בקיבוץ, רוב החברים עשו שיעורי בית ולמדו את הנושא וזה יתרון אדיר למהלך! החברים נהנו מאפשרויות הבחירה והשליטה שקיבלו. החברים הצעירים יותר בחרו להגדיל את החשיפה המנייתית מתוך חשיבה לטווח ארוך ואמונה בשוק ההון לטווחים ארוכים. החברים היו סבלניים ונעימים. אני רוצה לפרגן גם לאפרת קוטליאר, חשבת השכר, שניהלה את הפרויקט בצורה מדהימה ויעילה ולגל שמעון מנהלת מש"א שהייתה בראש. תודה שבחרתם בנו לתת לכם שירות, מעריכים מאוד.

מעגל תפילה ותקווה

אירוע "הפרשת חלה" שני,
לשלום החיילים ולהשבת השבויים והחטופים

גבי שחף-זר אביב, ועדת תרבות: חנה פרי, אמה של אילת סוויטצקי, שוחררה משבי החמס והגיעה ליגור. בנה - נדב, שבו עדיין ובנה השני, רועי, נרצח ב-7.10. חנה העלתה רצון לקיים הפרשת חלה וועדת תרבות בחירום התגייסה למילוי בקשתה. בפעם הקודמת חנה עוד היתה במנהרות, השחרור היה אחרי הטקס.

התכנסנו - נשות יגור (ולא רק) במועדון. חלק מהנשים הכינו מטעמים והתחלנו את הערב בארוחה קלה משותפת וטעימה.

את הפרשת החלה הנחתה **אדל רון**, שעשתה זאת ברגישות, בצניעות ומתוך התכוונות אמיתית חזקה. ככל שעברו הדקות ניתן היה להרגיש את הציניות מתפוררת ואת הרוחניות והכוונה הטהורה שמחליפה אותה. אדל הנחתה אותנו בשירה ובתפילה להשבת כל החטופים לבתיהם בבריאות הגוף והנפש, להחלמת הפצועים ולשמירה על כל חיילינו.

התחושה בערב הזה היתה של אנרגיה מאוד גבוהה וחזקה, הרגשנו שכולנו יחד מכוונות לאותה מטרה עליונה ובעיקר - הרגשנו שאנחנו שם עוטפות ומחבקות את חנה ואילת.

התגובות לערב היו מאוד מרגשות ותיארו תחושה של התרוממות רוח, שהגיעה מתוך תקווה אמיתית וענווה גדולה. מי יתן ותפילותינו מערב זה, ובכלל, יענו.

עופרי שרון (משתתפת): היה מרגש, עצוב, מחזק, מעצים, מחבק, מקרב ועוד בליל עצום של רגשות. החלק החזק והמפרק ביותר הגיע בשלב, שעמדנו במעגל ושרנו את שיר למעלות. במעגל היו חנה שנחטפה ושוחררה בפעימה

הראשונה, כשנדב בנה עדיין אי שם במעמקי עזה, ובנה השני רועי נרצח באותה שבת. היתה אילת, הבת והאחות, שנלחמת כבר 174 יום, והיו שם גם אלמנה ואחות שכולות ממלחמת יום כיפור, ואחות שכולה מהאינתיפאדה השנייה ותקופת הפיגועים, שבאה לחבק את אילת שבכתה ובטוח עוד נשים עם סיפורים שאני לא מכירה. גורל אחד שם אותנו כאן, בארץ הזאת, בעם הזה, בבית הזה. נקווה, נאמין ונחכה לבשורות טובות. עד מתי???

תודה ליגור

שולמית דנן - מפונה מקרית שמונה, בת 84.

הגיעה לבית אחווה לפני חודשיים, בגלל הצורך במעקב רפואי. הילדים מפוזרים בארץ: בת אחת חברה בכברי, אחת בגשר הזיו והשאר התפזרו מקרית שמונה למקומות שונים.

אני מודה לכל החברים ביגור על קבלת הפנים ועל זה שאוהבים אותי. התחברתי אליהם כמו שהתחברו אלי. תודה מיוחדת לנאוה כהן, לללה שניידר וללאה לויתן, שמקבלות אותי ב"בית אלון".

אני מתנדבת בבתי ילדים, בכיתות ה-ו', הילדים גם חברים טובים שלי. כיף לעשות איתם הצגות. הייתי יועצת חינוכית 30 שנה.

יש אנשים שחיים בעבר, במנהרת הזמן, אני חיה בכאן ועכשיו.

הבת שלי למדה עם נבו גולדשטיין באוניברסיטה לפני הרבה שנים. זאת היתה הצעה שלו, שאבוא בינתיים ליגור. תודה לנבו, ולכולכם.

מקצועי. כאמן, התנסיתי בהשתתפות פעילה בכתיבה ובלחן, דברים שלא עסקתי בהם בעבר מאוד רציתי לעסוק בהם.

איך היה המפגש עם המשפחות?
המשפחות הגיעו לפני המופע, למתחם "בית ציוני אמריקה", בתל אביב. הם באמת מאוד התרגשו מהמפגש ומאוד העריכו את המיזם ואת המוזיקה. כל זה יצר חיבור רגשי ופיזי גם לאחר הטקס.

מה היה רגע השיא? אחרי המפגש עם המשפחות, הרגע הכי מיוחד היה כמובן השירה עצמה, כשרתי את המילים מול המשפחות, הרגשתי שאני מנציח בקולי ילדים שנפלו, שאני חלק מסיפור, שזה כבוד גדול, ושאני מחזק את המשפחות ומכבד את הנופלים.

הקשר איתן המשיך אחרי הטקס? כן.
המשפחה של אדיר מאיר עבודי ז"ל קיימה טורניר כדורגל לזכרו וביקשה שאגיע לשיר את השיר ששרתי לזכרו בטקס, והמשפחה של בן ברונשטיין ז"ל הזמינה אותי לביתם כדי להתחבר יותר, לראות ולשמוע. לשתי הבקשות, כמובן, נענית בחיוב ושמחתי שהייתי ועשיתי.

כמה זמן ומאמץ הפרויקט דרש ממך?
לא הרגשתי שהפרויקט דורש ממני זמן או מאמץ. נדרשו חמישה מפגשים להקלטות, שאורך כל מפגש בין שעה לשעתיים (לא כולל יום הטקס).

מה ההבדל בין הטקס הזה לטקסי זכרון אחרים? שכאן השירים מחוברים לדמות, שאני לומד להכיר ולהתחבר אליה. אני שר למישהו מסויים. זה מרגיש אחרת.

אסף יובל השתתף בערב מרגש במסגרת פרויקט "שירים לזכרם"

הערב התקיים ב-17.3 בתל אביב. סוג של ערב הנצחה מוזיקלי. כל שיר נוצר לזכר מישהו או מישהי ונכתב יחד עם המשפחה.

פרויקט "שירים לזכרם" הוא יוזמה של הדי ג'יי והמפיק הצעיר בן ווייד, שאיבד חברה טובה, שי רגב, במסיבה בנובה ב-7.10. ווייד ביקש לכתוב ולבצע לזכרה שיר. בעקבות החוויה שעבר החל ליצור שירים למשפחות נוספות, ולייצר עבורן "זיכרון מוסיקלי" לבן או לבת שנקטפו.

באירוע השתתפו משפחות רבות, שהתכנסו לשמוע את השירים שנוצרו לזכר יקיריהן.

אסף ביצע שלושה שירים: "תמיד אצלי בלב" לזכרו של רס"ן בן ברונשטיין ז"ל, מיחידת דובדבן בעוצבת הקומנדו, בן 24 בנופלו. ואת "האמת שלך" לזכרו של רב סרן אדיר-מאיר עבודי, מפקד בפיקוד העורף, בן 23 בנופלו. שניהם נפלו ביום הראשון למלחמה. בנוסף, שר אסף את "ילד" לזכרו של מתן ליאור, איש המוסיקה של פסטיבל נובה, שנרצח בגיל 35.

שאלות לאסף

איך הגעת לפרויקט? בן, המפיק, שיתף ברשתות החברתיות, וחיפש זמרים שיבצעו את השירים. פניתי אליו, הגעתי לאולפן וכך התחלנו לעבוד יחד, הקלטה אחר הקלטה.

מה היה תהליך העבודה? בן ואני נפגשנו בין 4-5 פעמים, בכל פעם ישבנו וקראנו יחד את הטקסט, שינינו ושיפצנו בהתאם למה שחשבנו ולדגשים שקיבלנו מהמשפחה, עד ההקלטה.

כיצד היתה העבודה בצוות? לא קלה, אבל זכרתי שבמקום הראשון עומדים רצון המשפחה, והציפייה שלה ביחס לדרך שבה יונצחו הבן או הבת, גם אם אני כאמן הייתי עושה אחרת.

מה למדת מכל זה? כזמר וכמוסיקאי עברתי חוויה משמעותית של עבודה באולפן

בן ווייד על "שירים לזכרם"

הפרויקט התחיל ממש בשבוע השני למלחמה. אני מפיק מוזיקאי ודיג'יי אז פסטיבל נובה היה מחובר אליי, ואני גם מכיר הרבה מאוד אנשים שהיו שם ולא חזרו. מבחינתי, הדבר הכי חשוב זה להמשיך דרך המוזיקה. לנסות איכשהו לגרום לאנשים להנציח ולא לשכוח בדרך מוזיקלית עם רגש של סיפורים וחוויות ושנכתוב את כל מה שהם רוצים שיהיה בשיר.

כל שיר בפרויקט נוצר לאחר מפגש ממושך בין ווייד לבין המשפחה השכולה, שבו הוא שמע מהם על חייו של הנרצח, שלו מוקדש השיר, על מי שהיה ועל החלומות שהיו לו. משם התהליך היצירתי נמשך באופן הדדי: את כל השירים הראשונים הלחנתי וכתבתי לבד ואחרי כמה שירים כבר לא עמדתי בקצב, אז צירפתי כמה אמנים נוספים. התהליך מתחיל מטקסט, סיפור, חוזרים לאולפן אצלי בבית, יושבים כמה אנשים, בוחרים זמר או זמרת בהתאם לבקשת המשפחה ואז מתחילה ההפקה של השיר. אני שולח סקיצה למשפחה. לפעמים בני המשפחה רוצים לשנות את השיר לגמרי ואז אנחנו משנים את הלחן ואת המילים או מחליפים את הזמר או הזמרת.

שלושה ימים בגן עדן ובגיהנום

גדליה טולפין (72) וברק סלע (77) השתתפו בפרויקט "החיטה צומחת שוב" כפר עזה

פרויקט "החיטה צומחת שוב" הוא מיזם משותף של הקיבוצים בית השיטה וכפר עזה, שיזם ומוביל ניצן סלע (73), בן של ישראלה ואח של ברק. בתו, אורי סלע (50), היא הרלייטית ומנהלת את ההרשמה מבית השיטה. מטרת הפרויקט לטפל בגינות החברים שפוננו, כדי שהקיבוץ יראה טוב וייתן מוטיבציה לחזור. עיקר העבודה באזורים שלא נפגעו או נפגעו מעט, השכונה שנחרבה, שכונת הצעירים, שוממת ואולי תישאר כך כעדות. המתנדבים ישנים בבית ילדים, שניים בחדר, חלקם חוזרים ל"לינה המשותפת", אבל לא חייבים לישון בצהריים, אפשר לשבת ולדבר. ארוחות מוכנות במטבחון של בית הילדים, הטבח/ית גם כן בהתנדבות.

אותם חברים מטבעון, שבאו להתנדב, וגם החזירו. ככלל הקיבוץ כמעט שמים, במשך השבוע נמצאים המתנדבים, בסופ"ש ימצאו רק אנשי כיתת הכוננות, מחלקת חיילים, וניצן, שנישאר.

גדליה: עבודה קשה, אבל מאוד מתגמלת, בעיקר גינון וניקיון מסביב לגינות. החברים, שבאים לבקר מגיבים ומשבחים ונוצרת מוטיבציה לעוד יום עבודה.

ברק: הגענו ביום שלישי בלילה, כדי להרוויח את שעות העבודה הקרירות של הבוקר. אתה קם בבוקר והשקט מכה בך. קיבוץ מת. הכול ירוק ומטופח, אבל אין אנשים. ניצן משכים אותנו כמו חיילים ב-5:45 ב-6:15 - כבר בגינות. עובדים עד 12:15 (באמצע הפסקת 10 לפרי), אוכלים ארוחת צהרים בגן שבו אנחנו מתגוררים, והולכים לנוח. אחר הצהריים יש הרצאות. ביום רביעי סיירנו בכפר עזה בשכונת הצעירים שנחרבה, וקיבלנו הרצאות: ניצול מכפר עזה על ההישרדות שלו, והרצאה של הרבי"ש האזורי על האירועים ב-7.10. ממנו שמעתי בפעם הראשונה, שהחמאס ידעו איפה מחסן הנשק של הקיבוץ, והציבו מארבים לחברים שבאו להתחמש. ביום חמישי סיירנו בעיר הנובה ובאתר "המכונניות השרופות". יש בזה הרבה אהבה. חלקנו מקצועיים יותר וחלק פחות, אבל כולם מרגישים את הסיפוק בגינה או בגינה שהתחדשה.

גדליה: כיף לקחת כמה ימים חופש מהבית, יש המון סיפוק. פגשנו חבר שהוא בכיתת הכוננות, שסיפר שאשתו, בת כפר עזה לא רוצה לחזור, אבל אולי אחרי שתראה את העבודה שנעשתה תשנה את דעתה. זה משפט מרגש מאוד.

תיסעו שוב? יש מצב!

ניצן סלע: אני שואף שלצד שימור היופי של המקום, תתחיל הבנייה מחדש של הקהילה במקום, ולכן אנחנו יוזמים פעילויות בערבים ומזמינים אליהן את מי שנמצא: אנשי כיתת הכוננות וחברים שמגיעים מדי פעם, סוג של קיבוץ בתוך קיבוץ, לקראת החזרה של החברים למקום. בינתיים הם לא כך באים, אבל בעתיד אני מקווה שיבואו.

העבודה מתבצעת במחזורים של 10-15 אנשים, שבאים לשישה ימים. השבוע התחיל המחזור התשיעי. במחזורים הראשונים היו הרבה משתתפים מבית השיטה, עכשיו מתחילים המחזורים של בית אלפא. השבוע הגיע עילי גבאי. מעבר לקיבוצניקים באים מתנדבים מכל הארץ, חלקם חובשי כיפות, הרוב פנסיונרים, בשבוע של גדליה וברק היה גם זוג שהגיע במיוחד מניו-יורק. מי שמנהלת את הגינון היא ברברה, שניהלה את הנוי לפני ה-7.10. כלי העבודה והכלכלה - מתרומות שניצן גייס.

ניצן אמר לברק, "תארגן קבוצה ביגור" וברק אירגן שבעה מתנדבים, ואז שינו את התאריך, והחברה נכנסו לרשימת המתנה, עד שהתאפשר תאריך אחר, שהתאים רק לברק וגדליה. אספו

מאז אנחנו מגיעים כל שנה לחגיגת סוף קיץ. הפעם האחרונה היתה שבועיים לפני ה-7.10. ב-07:00 בבוקר הרמתי טלפון ללילי. היא אמרה "אני ב-7.10 ב-07:00 בבוקר הרמתי טלפון ללילי. היא אמרה "אני סוגרת, הם בתוך הבית". היא ובעלה נרצחו באותו היום. קבורים ברוחמה. רציתי להגיע למחרת, אבל רק ב-18.2 זה הסתייע ומאז אני כאן. בשנים האחרונות, בבית השיטה, כל בוקר אני קם מוקדם, תופש פינה בקיבוץ ומנקה אותה, כמה שעות. אז זה היה סוג של המשך טבעי. בעבר עשיתי שני פרויקטים לאומיים דומים למה שאני מרגיש עכשיו. כשהתחילה האינתיפאדה הראשונה, ורבין אמר "לשבור להם את העצמות" וכעסו על החיילים שביצעו את הפקודה, ארגנתי קצינים במילואים שיצטרפו לחיילים, ללא דרגות לתת להם גיבוי. היינו 300 קצינים זה לקח כמה חודשים. גם הגיוס שלי לקבע אחרי מלחמת יום הכיפורים דומה לזה. דיברתי עם התנועה, עם המנכ"ל ליאור שמחה, שירחיבו את הפרויקט הזה לכל ישובי העוטף וגם לצפון. יש סימנים מעודדים. לדוגמה, מעגן מיכאל לקחו את סאסא.

העבודה מאתגרת, לא קלה, אבל אפשרית לכל אחד. אני כל הזמן בהתרגשות ואדרנלין, וכשמגיעים יגורניקים או יגורניקים לשעבר זה עוד יותר. היום נמצאים עילי ונילי גבאי בתוך קבוצה של 9 חברה מבית אלפא. אני כבר פה חודשיים, אשמח שיבואו לבקר ולהיות איתי כאן בשבתות. "זה עושה לי את זה". יש לי כוחות. לא יכולתי לצפות כמה הגינון הזה יחבר ויקשר אותנו עם החברים. זה הרבה יותר מלנקות גינות. הפרויקט כולו מתרומות, צריך להאכיל את המתנדבים, צריך כלי עבודה. בינתיים אנחנו מסודרים. בעקבות הכתבה בטלוויזיה התחילו להגיע טלפונים של עזרה ותמיכה, של "מה אתם צריכים". אנחנו מסודרים לחודשים הקרובים. "צוק איתן" (2014) היה הפעם הראשונה שפינו קיבוצים בצורה מסודרת. הייתי בין עבודות. ראיתי בטלוויזיה שכפר עזה נפגע יותר מאחרים. הרמתי טלפון ואמרתי "תנו לנו, לבית השיטה, לעשות לכם קבלת פנים שתחזרו למשק". הם לא כל כך רצו לשמוע. לילי תמרי, חברת הקיבוץ, הרימה את הכפפה. בסוף אוגוסט חזרו הביתה. ביום שישי הראשון לחזרה שלהם בית השיטה הגיעה ב-4 אוטובוסים, והפקנו לחברי הקיבוץ ארוחת ערב וערב שירה לתוך הלילה. כל הקיבוץ בכה מהתרגשות.

מעגלי יגור

בנימין רביב סגר שני מעגלי דורות ביגור בשבוע אחד, במפקדת חטיבה 188 ברמת הגולן. יודקה פלד הגיע לכנס מפקדי החטיבה לדורותיהם והסכים להצטלם (יחד עם יואל מרשק, הבן של), כי אי אפשר להגיד "לא" לנכד של שולה. יום אחר כך הסתבר לבנימין, שיובל בידיץ, שעובד איתו כבר שנה במשרד, הוא הנכד של דיקלה בידיץ, ממחזור ג' (עקיבא ס"ט, עוזי בארי, דניק רביב, ז"ל, אביטל תבורי יבדל"א), הבת של חנקה גרבר ז"ל, וגם של שלמה גלובמן ז"ל שנהרג בתאונה, ועל קברו מצבת החוצב המרשימה בבית הקברות הישן. דיקלה היתה חברת ילדות של סבא דניק ולא שכחה לעולם, שלווה אותה בלילה כשפחדה, וגם שדניק ושולה היו מהבודדים ששמרו איתה על קשר, כשהחליטה לעזוב עם בעלה אורי את יגור. אורי התקשר במקרה השבוע בענייני היומן והתרגש עד דמעות לשמוע, שהנכד של דיקלה והנכד של דניק סוגרים מעגלי יגור אי שם ברמת הגולן.

אנחנו אוהבים
אנחנו אוהבים
אנחנו אוהבים
אנחנו אוהבים

ההחלטה הכי טובה שקיבלתי בחיים

אריאל שמואלוב על חוויית הלימוד בפנימיה של התיכון לחינוך סביבתי במדרשת שדה בוקר, ושיחה עם ההורים נעמה וגלעד

לסמינרים ולטיולים מיוחדים. אחרי שעות הלימודים יש פעילויות עם המדריכים, חוגים, אסיפות שכבה, מבצעים שונים.

לא חסרים לך חיי הלילה הסוערים של הנעורים ביגור? לא. היום כל כך אינטנסיבי וארוך, שאין כוח ורוצים ללכת לישון כדי לקום ללימודים. בשישי שבת נותנים לנו ללכת לישון יותר מאוחר ומותר להסתובב אחרי ה"השקטה" בגבולות היישוב, אז יושבים ומדברים יותר מאוחר.

אין הגבלה על טלפונים ניידים, אבל יש כל כך הרבה פעילות ששוכחים מהמכשירים האלה, רוב הזמן. אין גיימינג. אלו שבבית החיים במסכים - לא יגיעו לפנימייה. בכלל, הרבה זמן אנחנו במקומות שאין קליטה.

הבחירה בפנימיה היתה ההחלטה הכי נכונה שלי בחיים. הפכתי לאדם עצמאי, אני באחריותי. פיתחתי כלים ומיומנויות, שלא הייתי משיג במקומות אחרים: עמידה מול קהל ומנהיגות ומיומנויות חברתיות, שאין לנוער בגיל הזה, תוצאה - של זה שאני כל הזמן עם חברים.

קושי? רוב הילדים מגיעים בכיתה ט', אני הגעתי בכיתה י'. החודש הראשון היה קשה. כולם כבר היו מסודרים בחבורות והייתי צריך למצוא את המקום שלי. קיבלתי עזרה ותמיכה משני החברים שלי לחדר, מהמדריכים והצוות, ומצאתי בעצמי כוחות ויכולות. חיפשתי חברה כמוני, שהגיעו יחד איתי והיו באותו מצב.

דברים שאני מתגעגע בחיים הקודמים? לאווירה ביגור, לפעילויות בחינוך, לחדר האוכל!

מה השתנה בך? באתי בגלל הטיולים, אבל נשארתי בגלל החוויה הכללית. החוויה הטוטאלית מדהימה. תמיד שמחה,

רקע: אריאל עזב את "כרמל זבולון" אחרי כיתה ט' ועבר לפנימייה לחינוך סביבתי במדרשת שדה בוקר. כרגע בייב, מתכוון לבחינות הבגרות (מלאה, מוגבר לימודי סביבה, ביולוגיה, אנגלית), ומתכוון לשנת שירות בכפר הנוער אלוני יצחק. "ההורים הצטערו שאני יוצא מהבית אבל תמכו בהחלטה".

איך הגעת לשם? אופיר אחותי הגדולה שירתה בצבא כמדריכת טג"ח (טיפוס, גלישה, חילוץ) עם בוגרי תיכון, שסיפרו לה, והיא חשבה כמה אני אוהב טיולים ושטח והמליצה לי לבדוק את זה. נראה לי מוזר, כי היה לי טוב ביגור ולא חשבתי בכלל על לעזוב. אבל אחר כך אחותי השנייה, רומי, עשתה שנת מכינה קדם צבאית בשדה בוקר וחזרה עם אותה המלצה. התחלתי לבדוק באינטרנט ולראות סרטונים של הפנימייה ביוטיוב, והיא בינתיים כבר רשמה אותי. החלטתי לזרום ולראות אם אצליח להתקבל (היו מועמדים ל-20 מקומות). עברתי שני ראיונות, אחד פנים מול פנים, אחד בזום, היו מבחנים פסיכוטכניים. בנוסף השתתפתי במיון שנמשך שלושה ימים, חלקו בשטח. כשהתקבלתי החלטתי לנסות.

על הפנימיה: במחזור שלי 80 תלמידים. 30 בנים, 50 בנות, כולם יהודים, חילונים, משלמים בעצמם. מגורים בחדרים של שלושה. יוצאים הביתה אחת לשבועיים ובחופשות החגים, להוציא את פורים, כי יש עדלאידע בפנימייה. בחנוכה עושים טקס אש עם כתובות אש וריקודים. בשאר החגים חוגגים בטקסים כמו שאר בתי הספר.

שגרת היום: 24/7 עם חברים, לכיבוי אורות בלילה קוראים "השקטה", בסביבות 23:00, אחרי זה לא מסתובבים בחוץ, קימה 07:45. לימודים רגילים בתיכון עד 13:00 אחר כך שיעורי תגבור ופעילויות שונות בבית הספר. יש ימים שאני מסיים ללמוד לפנות ערב, כי צריך לפצות על שעות ש"נלקחו"

תמיד בעשייה. קשה לנסוע הביתה בחופשים, כי אתה מפסיד משהו. כל רגע זה חוויה ולימוד.

רגע שיא? העדלאידע האחרונה. החלטנו לא להתעלם מהמלחמה. הנושא היה "חלומות של גיבורים". יצרנו קשר עם משפחות שכולות, ולמדנו על החלומות של יקיריהן שנרצחו. ממה שלמדנו בנינו שלושה מבנים גדולים גדולים 4-5 מטר מצינורות ועיסת נייר. אלה הוקדשו לזכרם של תמיר אדר, נבו ארד ואביב אצילי זכרם לברכה. אביב אצילי, לדוגמה, חלם להקיף את העולם עם אח שלו על אופנוע. המבנה שהקמנו לזכרו כלל אופנוען, שסביבו מקומות מהעולם, הכול נוסע על פלטפורמה. אני הייתי יו"ר הפרוייקט.

דמות שאתה מעריך במיוחד? את כל המדריכים, אנשי חינוך מדהימים, שנמצאים איתנו מסיום הלימודים ועד ה"השקטה".

ויתורים כואבים? על הזמן בבית, לגדול עם ההורים והמשפחה, ולהיות עם החברים ביגור.

מילים מיוחדות לפנימיה: "שילוחים" - טיולים בקבוצות קטנות של תלמידים, וביוזמתם. "מרכז"ש" - מתחם ישיבה לשכבה

עם ספסלים ושולחנות, ששם נפגשים בזמן החופשי ולשיחות. "שבנס" - חמשוש בבית.

איך האוכל? כמו ביגור. אחלה.

הכי חשוב שאריאל מאושר - שאלות לנעמה וגלעד

מה היתרונות העיקריים מבחינתכם? הכי חשוב בשבילנו שאריאל מאושר. זה מה שעמד לנגד עינינו מההתחלה. לפני כן הרגשנו שאריאל לא אהב ללכת לבית הספר, וגם אחרי שעות בית הספר לא קיבל מענה לצורך שלו - להיות בעשייה, בעניין, להיות בטבע, לטייל. בתקופת הקורונה, הלמידה מול המחשב הוסיפה לקושי, והבנו שאנחנו חייבים לפעול לשינוי. בתיכון לחינוך סביבתי אריאל מאושר. הוא אוהב כל רגע שם. לאורך השנים שם הוא גילה בעצמו יכולות, משמעות, וערכים.

מה החסרונות? המרחק הוא חיסרון עיקרי. אריאל יוצא הביתה לרוב אחת לשבועיים ולפעמים אף יותר. אנחנו מתגעגעים ובהתחלה זה היה קשה. כשהוא חולה או צריך כביסה או סידורים אחרים יותר קשה להתארגן או לטפל, אבל יש לו חברים טובים שגרים שם והמשפחות שלהם עוזרות בכל דבר שצריך ומארחות אותו הרבה.

איך אתם רואים את השינויים וההתבגרות באריאל? בשנה הראשונה אריאל היה זקוק לזמן הסתגלות. באומץ רב הוא החליט לנסות את המקום ופשוט ארז מזוודה ועבר ביום אחד. האומץ לעשות שינוי דרסטי כזה עורר בנו השתאות רבה. למרות שהצטרף לחברה מגובשת (רובם מתחילים את התיכון בכיתה ט' ואריאל הצטרף בכיתה י', וכינו אותם "חדשניקים"), הוא השתלב חברתית מהר מאוד ועד היום הוא מוקף חברים שהפכו לחברי נפש שלו. בבית הספר ובפנימייה יש להם כל מיני פרויקטים (העדלאידע של שדה בוקר היא פרויקט ידוע שלהם) ונדרש מהחניכים לקחת אחריות ולשמש בתפקידים שונים. עם הזמן אריאל לקח על עצמו יותר ויותר אחריות ותפקידי הובלה והיה מרשים לראות כיצד הוא מתמודד בבגרות עם אתגרים מורכבים. השנה היינו גאים במיוחד על הובלת העדלאידע של השכבה בנושא "חלומות של גיבורים", שבה הנציחו נופלים מה-7 באוקטובר, כשאריאל הוביל את הקשר עם משפחות הנופלים ודירבן את השכבה לעשייה החשובה הזאת עד התוצאה המרשימה והמרגשת. דברים כאלה חשובים עבורנו יותר מכל מבחן או ציון.

ביקרתם בפנימיה, ממה התרשמתם? פגשתם את הצוות החינוכי? כן, ביקרנו הרבה פעמים בפנימייה. מקום הלינה שלהם מזכיר קצת את ה"בלוקונים" שהיו בקיבוץ. הם ישנים 3 בחדר. בכל שנה השכבה עוברת למבנה אחר עם צורה ואופי משלו. יש במקום הזה הרבה חן והוא שוקק חיים. כולם נראים שמחים וחופשיים, והמדבר מסביב עם הנוף המדהים של הצוק והיעלים - מוסיפים לאווירה המיוחדת. את הצוות אנחנו פוגשים בימי הורים או בארועים של בית הספר ומדברים בטלפון, אם יש צורך. הצוות מאוד תומך וחס.

איזה תובנות זה עושה לך בתור מי שגדלה בחינוך קיבוצי? המגורים בפנימיה, תחושת החופש והיחוד - מזכירים את החינוך הקיבוצי של פעם. הנערות והנערות שם כמעט ולא נמצאים עם הנייד, והקשר ביניהם ישיר וטבעי - הם הולכים יחד לכל מיני מקומות, מטיילים, יוזמים, רוקדים ושרים. אנחנו מקווים שהחינוך בכל המקומות יעודד דינמיקה חברתית המבוססת על פעילות משותפת, חינוך לערכים, אהבת הזולת ואהבת הארץ ופחות התמכרות למכשירי הסלולאר.

יציאת מצרים שלהם

עולים חדשים באולפן ביגור

אנה אקרמן

בת 18, ריו דה ז'נירו, עולה חדשה. אבא, קלאודיו, מהנדס, אמא לוסיאנה, מזכירה. אח קטן ברנרדו, בתיכון.

הראיון באנגלית, פעם ראשונה בארץ, בוגרת בתי ספר יהודיים: יסודי "שלום עליכם", תיכון "אורט", התחנכה ב"השומר הצעיר".

למה עלייה? באה לישראל בגלל המלחמה, להתנדב, לעזור, לא התכוונה לעלות, הגיעה בתוכנית לעבוד בקיבוצים Israel Food Rescue. ב-17.11 הגישה את הבקשה לשגרירות, וחמישה ימים אחר כך טסה לארץ, הגיעה לירושלים. כל בוקר נסעה לשטחים החקלאיים של אחד הקיבוצים ליד אשדוד לקטוף אפרסמונים. עבדה שם חודש, ושהתה באכסנייה בירושלים. התוכנית מיועדת לגמלאים ומבוגרים. היא היתה הצעירה היחידה. ישנה בחדר עם לורי בת 56 (ארה"ב), וארבע נשים אחרות (מקנדה, מפורטוגל, מאיטליה, מגרמניה). הן קמו לפנות בוקר, נסעו לשדה וחזרו ב-16:00. "זה שינה אצלי הכול, והחלטתי להישאר בארץ. פתאום הבנתי שאני לא רוצה להיות בשום מקום אחר. פתאום היתה לי מטרה, לעזור לישראל. העבודה היתה קשה פיזית אבל כיפית. באמצע התקופה בירושלים התקשרתי לסוכנות וביקשתי לעשות עלייה. אמרו לי לחכות לתשובה ושלחו אותי לכפר הס לעבוד באותה עבודה. אחרי שבועיים הגיעה תשובה חיובית ונשלחתי ליגור.

האולפן - כיף. אני לומדת עברית, המשפחה שלי זה התלמידים שלומדים איתי. מתגעגעת לפעמים. אבא תומך בעלייה, אמא מפחדת.

פסח רחוק מהבית? החג האהוב עלי, אני אוהבת לשיר. כל שנה עורכים ליל סדר גדול בבית. זה יהיה הסדר הראשון לא בבית. אשמח להיות בחדר האוכל ביגור בסדר הקיבוצי. אחרי האולפן אתגייס לצבא, לאן שישלחו אותי.

מיכאל דוד דוראי

בן 25 מצרפת.
עולה חדש, שף מוסמך, עם מומחיות בבשרים. למד בישול באוניברסיטה
בסנט רפאל Saint-Raphaël.
לאבא קוראים מישל, לאמא - סופי, עובדים ביחד בעסק תכשיטים.
אחות קלריס, 33, ספרית, נשואה עם שני ילדים.
אחות לורה, 28, ספרית, נשואה עם שני ילדים.
"הרצון לעלות בא מההרגשה שאנחנו עם אחד, משפחה אחת. אני
מרגיש שהעמיד שלי, כיהודי וכאדם צעיר, הוא פה יותר מכל מקום
אחר, גם מבחינה אישית, וגם מבחינת קריירה.
אני לא מפחד מהמצב כי הגבולות רחוקים ואני מרגיש מוגן. ההורים
לא מודאגים.
תוכניות אחרי האולפן - להתנדב לצה"ל, כדי להכיר עוד אנשים
ולהרגיש יותר בבית.
בעתיד הרחוק - לפתוח עסק, מסעדה, בארץ.
פסח ראשון בארץ? בטוח שאתגעגע הביתה אבל גם שמח על ההזדמנות
להיות כאן!!

אסתר בראון מחקסיקו

בת 19, האם וונדי, מזכירה בבית חולים, האב אלחנדרו, בעל
רשת איר-בי-אנ-בי (השכרת בתים לחופשות ומגורים). שתי אחיות:
נעמי 16, יעל 14.
פעם ראשונה בארץ. למדה בבתי ספר יהודיים יסודי וביניים. לפני
שלוש שנים עברו לוונקובר קנדה.
תמיד חלמה לבוא לארץ לעשות צבא, לתרום ולעזור לישראל, והיום
יותר מתמיד. מקווה להגיע לקשרי חוץ או להיות לוחמת ים.
תגובה ההורים: שמחה! אמנם מודאגים אבל מקווים לטוב. מיד עם
בואה רצתה להתגייס, אבל הבירוקרטיה הישראלית לא פעלה בקצב
שלה, וככה שהתה 4 חודשים ביוטבתה כמתנדבת, עבדה במזנון,
בנובמבר התחילה תוכנית הכנה לצבא, עברה לבסיס מח"ל (מתנדבים
צעירים מחו"ל) בכרמיאל, הכנה לצבא: סוג של טירונות בסיסית ואולפן.
התוכנית נמשכה חודש. בדצמבר קיבלה תאריך גיוס לאוגוסט, וחיפשה
איך להעביר את הזמן, התקשרה לתק"צ ונשלחה ליגור. הצטרפה כמה
ימים אחרי פתיחת האולפן.
האולפן ממש כיף. אנשים נחמדים, טיולים מוצלחים, אנשים טובים.
מאוד אוהבת את יגור, ומתעניינת בהיסטוריה שלה.
אחרי האולפן מתכוונת להישאר וללמוד מדעי המדינה באוניברסיטה.
מאוד מתעניינת בפוליטיקה ואולי אמשיך בכיוון הזה, או בשירות
הדיפלומטי.
פסח ראשון בלי אמא - לא קל, מתגעגעת. מתלבטת אם לשבת בסדר
ביגור או עם משפחה בארץ.
מילה ישראלית אהובה - "שרפרף".
אוכל ישראלי אהוב - שווארמה עם טחינה.
מקום מועדף ביגור - לא סגורה על זה, אבל אוהבת את הטיולים עם
הילדים של כיתה ב', איפה שאני עובדת.

לאט לאט, באין סוף נסיונות, איזה צבע בדיוק אנחנו צריכים כדי שנוכל להזמין מהיצרנים. אני הייתי מחשב את התמהיל, יעקב קליבנר היה עושה את החישובים, שהפכו את נוסחת הצבעים לקילוגרמים של צבע שנדרשו. אחר כך התחיל הייצור ההמוני, שלפעמים היה בול ולפעמים לא והיה צריך להתחיל הכול מחדש.

בסך הכול אהבתי את העבודה. לקום מוקדם - פחות. כשהיו משמרות שהתנגשו עם זמן הילדים והמשפחה זה גם לא היה קל. אבל בסך הכול אהבתי את זה. המון אנשים עברו דרך "האקסטרודרים". קיבלו אותי מיכה כפרי ויוסי זיידל. הם היו החונכים, ואחר כך באו, לאו דווקא בזה הסדר, שמוליק זעירא, ליאוניד ויהונתן ארגוב, סליחה עם שכחתי משהו.

כזכור, בהתחלה זה היה מפעל רק לחברי יגור, אמנם היתה גאוות יחידה, אבל בסוף זה עדיין היה מפעל למבוגרים. ניהלו אותו ישראל לוי, רמי טלמור, אברהם רודן, יונתן אברך. בהדרגה נכנסה תנופה, ומפעל של שני קווים הפכו לבית חרושת עם שישה קווי יצור. ב"תקופת הזוהר", שיונתן אברך ניהל, ייצרנו 6-7 מיליון שפופרות בחודש, עם כל הלחצים שנלווים לזה, ייצאנו לכל העולם, לחברות שהכרנו מהמדפים: רבלון, הלנה רובינשטיין, בהיקפים גדולים מאוד זה בהחלט יצר גאוה והתלהבות.

הגדילה וההתרחבות קצת התהפכו עלינו במונחן שרוב העובדים היו שכירים, זה היה פחות שלנו, ואז גם באו השנים הלא רווחיות והמורל החל לרדת. כל עוד לא היה ריח של סגירה ופיטורים באוויר, הכול היה בסדר. אני כבר הייתי חצי בפנסיה, אבל השכירים הרגישו את הרב הפיטורים על הצוואר. היום זה קצת יותר מאוון, המפעל קטן אמנם אבל רווחי, והאווירה סוף סוף רגועה, כמו שמדווח לי נדב דרורי, שעבד איתי המון שנים וממשיך לעבוד, וכנראה יהיה בזכות המקצועיות הגבוהה, "הממהיקני האחרון" מיגור. מה שמזכיר לי שאני הייתי זה שקיבל אותו "לניסיון" במפעל.

היה לי הרגל, כשאני בא לעבודה בבוקר, לעבור ולראות כמה קווים עובדים, אם עובדים לפחות שני שלישים זה יום טוב.

לא מצטער על אף יום שבאתי לעבודה במפעל. באתי כמעט בחוסר ברירה, אחרי השיקום מהפציעה במלחמה, סוג של ברירת מחדל, אמרו לי "תנסה!". הגעתי

העבודה היא הפיזיותרפיה הכי טובה צופר קריב מסכם 50 שנות עבודה בטובופלסט

צופר קריב, בן 82. נשוי לנעמי, אב לאילי, דנה, אביטל ותמי, סבא לנוגה, לוטם, אסי, ארבל ואורי. סיים לא מזמן 60 שנות עבודה ביגור.

התחלתי ברפת לפני הצבא, והמשכתי אחרי השחרור עוד 3 שנים. אחר כך מילאתי חצי שנה תפקיד של "סדרן עבודה". כשהיה צריך להחליף את דוב קרדוש במשק החי, נכנסתי לענף לשנה, ומשם המשכתי לשש שנים בלול.

אחרי מלחמת יום הכיפורים הוצע לי לעבור לטובופלסט. הסכמתי, למרות שחשבתי שתעשייה ואני זה שני קווים מקבילים. נכנסתי לתקופת "ניסיון", שנמשכה עד הפרישה. בגיל 67 יצאתי ל"חצי פנסיה" והמשכתי לעבוד בחצי משרה, חצאי ימים. הירידה בהיקף העבודה, במיוחד בשנים האחרונות, משקפת את האטת העבודה באופן כללי במפעל, בין היתר, גם בתפקיד הספציפי שלי. הסיום המדורג והאיטי היה מתאים ונוח לי, והכול הסתיים בטוב ובשקט.

תפקידים שמילאתי במפעל: רוב הזמן הייתי מפעיל "אקסטרודרים", המכונה הראשונה בקו, שהופכת את חומר הגלם, פתיתי הפלסטיק, לצינור שממנו נוצרות בהמשך השפופרות. בנוסף, הפכתי במשך הזמן לבעל מקצוע בתחום הצבעים. אני הייתי זה שצריך להודיע לחברות הצבעים את הגוון המיוחד והמדויק לכל שפופרת. עם האפס ידע שלי בצבעים וציור, למדתי

איך בפנסיה? קודם כול זה טוב, שנית זה טוב מאוד, שלישית עשיתי את זה בהדרגה, פרשתי את זה על כמעט 15 שנה, בצורה מאוד נינוחה. לא מתגעגע למפעל, ולא משעמם לי, להיפך, תמיד אין לי זמן. הבנתי שזה ככה אצל הרבה פנסיונרים, "מאז שאנחנו בפנסיה, אין לנו זמן". מדי פעם עושים דברים מיוחדים, טיול, לימוד. תכלס יותר משהכנסתי דברים חדשים הוצאתי ישנים. נהנה לבקר את הסוס שלי, שמטופל באורווה בעדי, ולטפל בו במשך השבוע, ועדיין יוצא עליו לרכיבה בשבתות.

משאלה לחג: שתסתיים המלחמה ויחזרו השבויים והחטופים.

למפעל הרבה בגלל הפציעה, אבל הנכות לא הפריעה ולא פגעה. אחת הפיזיותרפיסטיות שטיפלו בי אמרה, "עזוב אותך... זה לא יעזור, לך תשב בבית", אבל מטפלת אחרת, יותר חכמה, אמרה לי שזה בסדר, ולה הקשבתי והיא צדקה, כי העבודה זו הפיזותרפיה הטובה ביותר.

אבל יום קשה אחד אני זוכר: הייתי אז בתפקיד של "נאמן בטיחות", ואחת החביות התפוצצה, הגג התרומם, וכמה פועלים נפצעו, אחד נהרג. מאז כל נושא הבטיחות קיבל תנופה. מי שלקח את זה על עצמו היה מיכאל ובר ז"ל, שעשה עבודה טובה מאוד.

איך ספר נולד? קורות חייו של אריה מדלינגר

כשגדי שמע שהוצאתי ספר על אריה, הוא שאל אותי אם אני מסכימה לכתוב על כך ביומן, וכמו שאתם רואים הסכמתי.

יום אחד הגיע אלינו ספר על תולדות חייו של שלמה, בן דודו של אריה. אריה התרגש מאוד ולמד מהספר פרטים שונים על משפחתו. כשראיתי זאת, שאלתי אותו אם גם הוא היה רוצה להוציא ספר על קורות חייו. הרעיון קסם לו והתחלתי לראיין אותו. מכיוון שמעולם לא כתבתי ספר, ספרו של שלמה שימש לי דוגמה לכתובת ספר על קורות חייו.

אריה היה בן ארבע, כשפולין נכבשה על ידי הנאצים. הוא היה בן יחיד להוריו שמתו בשואה, ולכן זכר מעט מאוד על ילדותו. עוד אנו מנסים למצוא מקורות, כדי להשלים את התמונה, ליבו לא עמד בקצב החיים והוא נפטר.

החלטתי להוציא את הספר בדיוק כמו שאריה הכתיב לי בתוספת תמונות. התוצאה לא סיפקה אותי.

הספר למעשה מיועד למשפחתנו הצעירה, שלא מכירה היטב את התקופה שבה חי אריה. על כן חיפשתי משהו שיוכל לשלב בספר את ההיסטוריה של התקופה. לאחר שנים מצאתי משהי שהוסיפה את ההיסטוריה המבוקשת וגם ערכה את הספר. התוצאה הייתה מאכזבת מאוד. הספר לא שיקף את אישיותו של אריה.

מיכל מלכין, שערבתי אותה בנושא,

עודדה אותי לנסות בשלישית, וכך רק בזכות עידודה ועזרתה הרבה של מיכל נולד הספר, שחיכיתי לו ארבע-עשרה שנה. הספר מנציח את דמותו האמיתית של אריה.

ביום שהגיעו אלי, בשעה טובה, הספרים המודפסים, משפחתי חגגה לי יום הולדת בהפתעה. במסיבה חילקתי לכל המסובים את הספר עם הקדשה אישית לכל אחד. הייתה התרגשות והערכה רבה על המוצר וצער על כך שאריה לא זכה לראות את המוגמר.

בסיום אני רוצה להודות לנעמי שמשי על עריכת הספר ולמיכל על הסבלנות, הרגישות והעיצוב הנאה.

אביבה

סיום פיילוט מתקן HomeBiogas בחדר האוכל

לפני כשנתיים הוצב בסמוך לחדר האוכל מתקן לייצור אנרגיה מפסולת אורגנית של חברת HomeBiogas. מטרת המתקן - לקבל את הפסולת האורגנית מחדר האוכל והמטבח (עד 300 ק"ג ביום) ובאמצעות תהליך עיקול אן-ארובי להפוך את הפסולת לגז ולהשתמש בגז לחימום מים לצרכי חדר האוכל (מכונת שטיפת כלים ומטבח).

הפרוייקט היה פיילוט בו השקיעה חברת HomeBiogas מאות אלפי שקלים כחלק מתהליך הפיתוח של מוצרי החברה. החברה הפיקה מהפרוייקט תועלות רבות כגון: התנסות בקבלת כלל האישורים מגורמי הרגולציה (הגנת הסביבה, כיבוי אש, רישוי עסקים).

התנסות והוכחה כי ניתן להציב מערכת שכזו במרחב ציבורי מתפקד ופועם, ואף ניתן להפוך למשהו בעל חזות ירוקה וסביבתית למרות תלונות לא מעטות.

העמקת המודעות והרגישות אצל הציבור וצוות המטבח לחשיבות הפרוייקט והוכחת היכולת להטמיע מודעות והתנהגות של הפרדת הפסולת.

אפיון ממשק המשתמש (צוות המטבח) כחלק מסדר היום והשגת שיתוף פעולה מלא שהיה מהצוות.

הוכחת יכולת לטפל בכמויות משמעותיות של פסולת ובהתאמה לייצר כמות נכבדת של אנרגיה.

הוכחת יכולת לקבל ולספק מידע און-ליין כחלק מתפעול המערכת בשליטה מרחוק.

מבחינת יגור, לדעת, התועלת העיקרית בפיילוט הייתה החינוך להפרדת הפסולת האורגנית וההבנה כי פסולת הינה משאב וניתן להפיק ממנה אנרגיה ולחסוך כסף וזיהום סביבתי משמעותי.

נתונים לסיכום שנתיים של פעילות:

נוצלו 72.4 טון פסולת אורגנית,

נוצרו 9049 מטר מעוקב גז. שווה ערך ל-4073.1 ק"ג.

חיסכון בפליטת פחמן 204.1 טון.

פוטנציאל חיסכון כספי (אנרגיה מתחדשת) כ-20,365 ש"ח.

פוטנציאל חיסכון כספי (אי פינוי והטמנת פסולת) כ-51,952 ש"ח.

סיום הפיילוט: לאחר כשנתיים של פעילות הוחלט בחברת HomeBiogas לסיים את הפיילוט, בעיקר לאור שינוי דפוס פעילות החברה ברמה האסטרטגית ומעבר למערכות קטנות יותר בגודל של עד 50 ק"ג פסולת ליום (במידת הצורך ניתן לשרשר ולחבר למערכת גדולה יותר).

סיבות נוספות: שינוי בצריכת המים החמים של מדיח הכלים בחדר השטיפה, שהוחלף למדיח חדש וחסכוני במים, שלא הצדיק את כמות המים הרבה שנוצרה בתהליך וכן אי יכולת לקבל סבסוד כספי עבור טון פסולת שנחסכה הטמנתה.

ערן לרנר

קבוצת הביודנסה של דנה חגי

ההגדרה המדוייקת של "ביודנסה": שיטה של התחדשות אורגנית, אינטגרציה רגשית ולימוד מחדש של תפקודי החיים המקוריים. השיטה מיושמת באמצעות ויונסיות המובלות באמצעות מוסיקה, תנועה ומצבי מפגש בין חברי הקבוצה.

אתר להתנדבויות: מהרשימה של **אריה שני** נשמט שמו של האתר שדרכו אפשר להתנדב. "סאנדו" מתנדבים לחקלאות חדשה.

שתילת הברוקולי פרויקט ניסיוני, 25 דונם, 4600 שתילים לדונם. ניסיון שני בברוקולי אצלנו, ולראשונה בקיץ שמאתגר יותר לגידול. שיתוף פעולה עם ענף החסות בדרך למרכולים. העובדות שישבות על המכונה מניחות את השתילים בצלחת מסתובבת שמורידה ושוללת באדמה. מכוונים את המכונה מראש למספר השתילים הרצוי. מאחורי המכונה הולכים 2 עובדים שמדייקים ומתקנים לקליטה מיטבית. 80 מ"מ גשם שירדו בהפתעה לפני שבוע שבשו את השתילה והיה צורך תוך כדי העבודה לתחח ולייבש את השטח, כרגע נראה שעבר בהצלחה.

60 שנה למחזור י"ט

ביום שישי 20 במרץ 1964 התקבלו 33 בני ובנות המחזור לחברות בטקס ובמסיבה ביד למגינים. משם יצאו שליחים בנתיבות מולדת.

ביום רביעי 24 במרץ 2024 ציינו בני ובנות המחזור מלאת שישים שנה לכניסתם לחברות ובחירה בחיים על פי אורחות בית יגור.

"היום אנו כאן גמלאים משקיפים, צופים בחרדה אל הקיבוץ החדש ואל ארצנו אשר שוב במלחמה. נותרו ביגור 12 מאיתנו: מרים כרמי, מירה לב, רוחלה מלכין, רחלי ארגוב, רוחלה קינן, שוקי עוגן, גדעון זמיר, אבשלום שוחר, זוהר שמיר, יעקב זך, טובה מזרחי,

פניקה עוגן. שלושה נפלו במערכות ישראל, מאיר רן, אהרון ביאליסטוק, אברהם רימון זכרם לברכה. מכולנו ברכה."

פורים, מלחמה, ומה שביניהם סיכומי החג

פורימון חברים

מאז ה-7.10 אנו מצויים בתקופה שישראל לא ידעה מעולם. השכול והאובדן הפכו לחלק מהיומיום שלנו. ההחלטה על קיום חג כמו פורים השנה, לא הייתה קלה. היו הרבה התלבטויות, מחשבות, האם ובאיזה אופן לקיים את החג, ואיך לחגוג בצל המלחמה והאובדן: מצד אחד, מצב הרוח הלאומי קשה, החדשות שלא מרפות מאיתנו, והחטופים שלא רואים אור יום, מצד שני, הרצון לחיות, להמשיך לשמוח, להיות חזקים ולשמור על החוסן הקהילתי שלנו כחברה. נפגשנו עם משפחת לוגר וסוויצקי - וקיבלנו מהם את ברכתם לקיום הפורימון.

אחרי פגישה בהנהלת הקהילה וגיבוי מלא מצידה, הוחלט לקיים את החג. ואנו מברכים על כך. החג הגיע - חדר האוכל קושט, הנושא היה "כחול-לבן". זכינו לשמוח קצת, לרקוד ולהיות ביחד.

אחד הרגעים המרגשים ביותר היה "הרונדו" המסורתי בהובלתה של עפרי שרון.

תודה לכל צוות החג שלנו: **יאנה פולאק גרודמן, יוליה איריס, ארבל בן יעקב, נבו גולדשטיין, סבינה רביב, ריטה בונדרקוב, רועי יובל, אמוץ אשר ועמית קינן**. תודה **לעינב רוזיאן**, רכות התרבות, שתמכה ועזרה במה שביקשנו.

לדורון גרודמן וסער גרעין שעזרו בתליית התפאורה, **לתלמידי י"ב**

שהגיעו ועזרו בהפקה ולמדריכים שלהם: **גיא קינן נועם ברנע ושני בלחסן**.

תודה לכל אנשי המקצוע שנתנו לנו שירות: הגברה ותאורה: **ניר קורן**, מרקיד: **אורן בכר**, דיגיי: **אלי דאודאו** מפפריקה, בר: **"טרמינל בר"** מרמות מנשה, צילום מגנטים: **פילגנט**, הקמת במה: **זותן רוזיאן**, כיבוד: **חדר אוכל יגור**, קבלה בכניסה: **שולי ושלוש שלו**.

מי יתן ונשמע בשורות טובות במהרה, אמן.

יוליה איריס

פורימון ילדים בבאלגן

איך חוגגים פורים במלחמה?

מקימים צוות משולב, ועדת תרבות (**עינב רוזיאן**), חינוך חברתי (**רותם ענבר ואהוד קוטליאר**), הגיל הרך (**חן נועם ותמי עוז**) וחושבים מה אפשר לעשות.

בימים הראשונים של המלחמה פארק בלאגן נתן מענה אדיר לקיום תחושה של נורמאליות. רותם ענבר הציעה לחזור אליו. מצאנו מתי הפארק פנוי והתחלנו לבנות את החג.

בתהלוכה גדולה ירדנו מכיוון בתי הילדים. **ניצן ובר** הוביל עם טנדר ומוסיקה שמחה. **גילי דניסקי וסער גרעין** סגרו את הכביש. המדריכים קישטו את הקלאבקים, שהובילו את החוגגים מבתי הילדים בשמחה רבה. **דורון גרודמן** דאג לבטיחות.

"גיא בלונים" חילק בלונים צבעוניים בצורות מיוחדות שהקפידו את כולם. **ארי רביב, ירדן בן יעקב, איתי גינדין ורז קינן** התחפשו בבובות ענק ועשו שמח. **עפרי שרון** והבנות המוכשרות הרקידו ברונדו המסורתי והנחמד. **יאנה פוליאק גרודמן** עזרה בהכנה. אחרי הרונדו, הילדים התפזרו למתקנים. **"גיא בלונים"** החל במופע בלונים מיוחד - הרבה ילדים נשארו לשבת עם ההורים ומאוד נהנו והופתעו, כשגיא נכנס עם כל גופו בתוך בלון ענק. מור אדרי איפרה את הילדים, שניגשו להצטלם במגנט מיוחד לפורים.

רגע שיא היה תחרות התחפושות. ראוי לציין שהבחירה של השופטים הייתה קשה. היו הרבה תחפושות מושקעות ויפות.

נבו וצוות המטבח שימחו בנקניקיות בלחמנייה.

תודה ל**שי רום, ג'ואנה ונועם נויפלד** שעזרו בהכנות. תודה גדולה ונרגשת לכל מי שתרם, עזר, עבד וכמובן תודה למי שבא ונהנה. בימים טרופים שכאלה צריך ליצור הזדמנויות לשמחה. פורים זו הזדמנות מצויינת. נתפלל לבשורות טובות, לבריאות ולימים של שלוה.

תמי עוז

פורימון בית אחווה

כמיטב המסורת בחגים, השתתפו ילדי הגיל הרך במסיבת החג השמחה והעליזה. בתמונה הגנת נעמה והילדים מפעוטון ארז.

ביום שני י"ד בניסן תשפ"ד, 22.4.2024
בשעה 18:30 בחדר האוכל

נסב בצוותא ונספר

ביציאת מצרים

פסח תשפ"ד - אריאלה וולק

יש רגעים שבקצה, מתגנבת ומסוּה
ממשיכה לפעם התקווה:
שישובו בנים חטופים לגְבוֹלָם,
שְׁשֻׁקוּם יישובי העוטף יושלם,
הפצועים, שישוּבו לאיתנם
וְהַתְּחִילִים שיחזרו מהקרב כולם!
אז נצליח לנשום את אותה החירות,
שחרתנו על דגלנו
ששמרנו אותה ושמרה עלינו
ואז אולי נתחיל את חג הפסח לחגוג
כראוי וכנהוג
לו יהי!

מנסה לחשוב חיובי
להתחבר ליום כל כך אביבי
אבל הלב אינו מוכן
הוא נמצא עם החטופים בעזה
כל כך הרבה זמן
הוא בוכה על הנופלים בשדה הקרב
ועם בני המשפחה על החייל שלא שב
הוא מדמם עם הפצועים והנכים
עם הפליטים בארצם
שלא יכולים לחזור לביתם
הלב מנסה להכיל את כולם
בעולם שהתהפך, בעולם שנעלם

השנה אין לי יום של חג
גם לא שבעה ימים של פסח
לא חרות, לא חג אביב ולא -
עוד מילים הבאות לשִׁמְחָה
השנה "מה נשתנה" רלוונטי מתמיד
כל שהכרנו וידענו מטריד ומחריד
יושבת מול הנייר הריק
אין ולו מילה אחת של נחמה
יש המדברים על החג הַקָּרֵב
ואנחנו עדיין בתוך מלחמה
איך חוגגים בשנה כל כך מְפָה
באוירה כבדה וְסִמְיָכה?
ועם מי?
עם ממשלה שאיבדה את דרכה?

